

Sygn. akt V Ca 3463/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 kwietnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - **SSO Piotr Wojtysiak**

Sędziowie **SO Oskar Rudziński**

SO Joanna Staszewska (spr.)

Protokolant **sekr. sądowy Agnieszka Godziebiewska**

po rozpoznaniu w dniu **10 kwietnia 2013 r.** w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. B. (1)

przeciwko (...)

o ustalenie

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie

z dnia 18 września 2012 r., sygn. akt I C 508/10

1. oddala apelację;

2. zasądza od M. B. (1) na rzecz (...) kwotę 90 (dziewięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

Sygn. akt V Ca 3463/12

UZASADNIENIE

M. B. (1) w pozwie skierowanym przeciwko (...) żądał ustalenia, że z dniem 27 grudnia 2007 r. wstąpił w stosunek najmu lokalu mieszkalnego nr (...) w budynku przy ulicy (...) w (...). Uzasadniając żądanie powód wyjaśnił, że od 1991 r. do chwili śmierci najemczynie przedmiotowego lokalu – M. W., powód zamieszkiwał z nią w tym lokalu, tworząc harmonijny konkubinaty. W 1999 r. powód zawarł wprawdzie związek małżeński w Szwecji, lecz uczynił to wyłącznie dla dobra będącego „w drodze” dziecka. Podstawę prawną roszczenia powód opierał na przepisie art. 691 k.c.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy oddalił powództwo i zasądził od powoda na rzecz pozwanego koszty procesu.

U podstaw powyższego rozstrzygnięcia legło ustalenie, że M. W. nie mieszkała w przedmiotowym lokalu w chwili swojej śmierci, za to mieszkał tam powód, który podnajmował lokal bez zgody wynajmującego.

Sąd Rejonowy nie dał wiary zeznaniom powoda o związku konkubencyjnym łączącym go z M. W.. Powód wcześniej wytoczył bowiem powództwo w trybie art. 30 ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o

zmianie Kodeksu cywilnego, o ustalenie istnienia stosunku najmu przedmiotowego lokalu, oparte na twierdzeniu o zamieszkiwaniu w przedmiotowym lokalu bez tytułu przez okres dziesięciu lat przed wejściem w życie wymienionej ustawy. O niewiarygodności zeznań powoda świadczy też fakt, że nie był on na pogrzebie M. W., a o jej śmierci dowiedział się od jej brata już po pogrzebie. Nadto Sąd wyjaśnił, że gdyby powód i M. W. rzeczywiście tworzyli konkubinat, spędzaliby razem Święta Bożego Narodzenia, a tak nie było, gdyż M. W. zmarła właśnie podczas tych świąt, będąc u swej rodziny w G., gdzie na stałe mieszkała. Fakt zamieszkiwania M. W. poza W. potwierdzili także świadkowie R. R. i M. R. – sąsiedzi mieszkający w tej samej kamienicy, którzy zeznali, że widywali powoda, natomiast nie widywali M. W. (której fotografię świadkom okazano).

W konsekwencji powyższych ustaleń Sąd Rejonowy oddalił powództwo uznając, że nie została spełniona przez powoda przesłanka z art. 691 § 1 k.c., gdyż powód nie pozostawał faktycznie we wspólnym pożyciu z najemczynią lokalu i nie zamieszkiwał z nią w tym lokalu w chwili jej śmierci.

W apelacji od powyższego rozstrzygnięcia powód zarzucił Sądowi Rejonowemu błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, że powód nie mieszkał wspólnie z najemczynią w przedmiotowym lokalu w chwili jej śmierci, podczas gdy wnikliwa analiza materiału dowodowego powinna doprowadzić do odmiennego ustalenia. Skarżący wyjaśnił, że z powództwem w sprawie I C 1386/08 wystąpił po zasięgnięciu porady prawnej, która zapewniała go, że nie musiał ujawniać związku z M. W. by ustalić tytuł prawny do zajmowania lokalu. Porada prawna okazała się niefachowa, wobec czego powód przegrał pierwszą sprawę. Wówczas, znajdując się w „nieodwracalnej konieczności”, powód wniósł ponownie pozew do Sądu, opierając się na prawdziwym twierdzeniu o związku konkubenckim z najemczynią lokalu. Wskazał też, że gdyby twierdzenie powoda o związku konkubenckim z M. W. nie polegało na prawdzie, to żona powoda nie rozwiodłaby się z nim. Nadto skarżący wyjaśnił, że jego konkubina spędzała święta z bratem, ponieważ jej brat i powód nie tolerowali się.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę wyroku poprzez uwzględnienie powództwa, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji. W apelacji zawarty został także wniosek o przesłuchanie świadka M. B. (2) na okoliczność istoty sprawy, czyli art. 691 k.c.

Sąd Okręgowy rozważył, co następuje:

Postawiony w apelacji zarzut ma na celu podważenie prawidłowości dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny dowodów. Zarzut ten zmierza do wykazania naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisu art. 233 § 1 k.p.c., zgodnie z którym sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego. Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd tego przepisu wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem może być jedynie przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonania swobodnej oceny dowodów (por. wyrok Sądu najwyższego z 27 września 2002 r., II CKN 817/00, niepublikowane). Zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy ze zgromadzonego materiału dowodowego wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, a ustalenia nie naruszają reguł swobodnej oceny dowodów i muszą się ostać.

Ponieważ w myśl powyższej zacytowanego przepisu, materiał dowodowy powinien być rozważony wszechstronnie, Sąd Rejonowy nie mógł pominąć dowodu z zeznań samego powoda, złożonych w rozpoznawanej sprawie, jaki i w sprawie o sygn. akt I C 1383/08. Treść zeznań powoda złożonych w sprawie I C 1383/08, w której powód twierdził, że w przedmiotowym lokalu zamieszkał w wyniku porozumienia z M. W. w zamian za zapłatę zaległego czynszu najmu za lokal, dyskwalifikuje wiarygodność zeznań powoda złożonych w sprawie niniejszej. Podniesiona w apelacji argumentacja, mająca na celu wykazanie przyczyny złożenia przez powoda nieprawdziwych zeznań w sprawie I C 1383/08, nie jest w stanie uwiarygodnić zeznań złożonych w sprawie niniejszej. Argumentacja ta pokazuje raczej, jak usilnie powód stara się uzyskać tytuł prawny do przedmiotowego lokalu, nie przebiegając w środkach prawnych do tego celu zmierzających.

Argument o niefachowej poradzie prawnej, która zapewniała powoda, że nie musi ujawniać związku konkubenckiego z M. W. aby uregulować tytuł prawny do lokalu, jest nieprzekonujący. Świadczy to tylko o pewnej osobliwości

powoda, polegającej na tym, że oszukiwał zarówno żonę, jak i Sąd. Argument ten nie może dowodzić wiarygodności zeznań powoda złożonych w sprawie niniejszej. Również argument o rozwodzie z żoną nie uwiarygodnia związku konkubenckiego powoda z M. W., gdyż przyczyny rozwodu (których nie znamy), mogły być zupełnie inne.

Niewiarygodność zeznań powoda rzutuje na ocenę wszystkich pozostałych przedstawionych w sprawie niniejszej dowodów, które mogłyby świadczyć o istnieniu związku konkubenckiego powoda z M. W., a więc dowodów z zeznań świadków: G. B. – siostry powoda (k. 131) oraz D. N. (k. 126) i A. B. (k. 69) – sąsiadek.

Konkludując należało stwierdzić, że ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy są w pełni prawidłowe, a podniesiony w apelacji zarzut nie mógł wzruszyć tych ustaleń. Zawnioskowany w apelacji dowód podlegał pominięciu, ze względu na zbyt ogólnie sformułowaną tezę dowodową.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy oddalił apelację, na podstawie art. 385 k.p.c. O kosztach procesu w instancji odwoławczej orzeczono stosownie do art. 98 § 1 k.p.c.